

HỒI MỘT TRĂM TÁM MƯƠI

NGỰA TỐT VỤNG NUÔI THÀNH NGỰA XẤU

Ngô ứng Hùng thấy Vi Tiểu Bảo vẻ mặt có điều khác lạ thì cho là gã không chịu giúp mình, liền nói:

Tiểu đệ cũng biết vụ này cực kỳ nan giải. Sau khi thành sự phụ vương cùng tiểu đệ quyết chẳng quên ơn Vi huynh đệ đã tận tình giúp cho.

Vi Tiểu Bảo tự hỏi:

- "Tại sao Ngô Tam Quế lại cũng cảm kích ta? A phải rồi! Ngô Tam Quế lo không có người nối dõi mong ta giúp vụ này để sinh ra đứa cháu nội. Nhưng cái đó ai mà biết chắc có sinh được con cháu gì không?".

Gã liền đáp:

-Phò mã gia! Vụ này tiểu đệ chẳng nắm vững phần nào. Vương gia và Phò mã gia đã nói đến chuyện cảm ơn trước. Nếu tiểu đệ làm không thành công há chẳng đáng thẹn lắm ư?

Ngô ứng Hùng đáp:

- Không sao hết! Không sao hết! Vi huynh đệ cứ làm cho hết sức là cha con tiểu đệ đã cảm ơn lắm rồi. Cả Công chúa cũng cảm kích vô cùng.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Phò mã gia muốn tiểu đệ làm việc gì, nhất định tiểu đệ cũng phải làm.

Ngô ứng Hùng tiến gần lại một bước, hạ thấp giọng xuống nói:

- Vụ dẹp bỏ Phiên trấn chưa truyền đến Vân Nam. Bọn Trương Đề đốc không hay biết gì hết. Nếu Vi huynh đệ chịu tâu lên Hoàng thượng cho thu hồi thượng dụ triệt Phiên, ban văn thư khẩn cấp chạy sáu trăm dặm một ngày đưa đến Vân Nam thì có thể rút thượng dụ tước Phiên về kịp.

Vi Tiểu Bảo ngơ ngác hỏi:

- Phò mã... Phò mã nói về việc triệt Phiên ư?

Ngô ứng Hùng đáp:

- Chính thế! Đại sự trước mắt còn việc gì lớn hơn việc tước phiên nữa? Đối với Vi huynh đệ, đức Hoàng thượng ngôn thính kế tòng. Vụ này ngoại trừ Vi huynh đệ đúng tay vào thì chẳng còn ai xoay chuyển cục diện được nữa.

Vi Tiểu Bảo chưng hửng la thầm:

- "Trời ơi! Té ra mình đoán lầm ý hẩn. Hẩn nhờ mình việc này mà mình lại tưởng việc kia. Thế có tức cười không?".

Gã không nhìn được nổi lên tròng cười ha hả.

Ngô ứng Hùng ngạc nhiên hỏi:

- Sao Vi huynh đệ lại phì cười? Tiểu đệ nói có chỗ nào lầm lẫn chẳng?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không phải đâu! Không phải đâu! Xin lỗi Phò mã. Tiểu đệ chợt nhớ tới một chuyện khác mà phải bật cười.

Ngô ứng Hùng trong lòng bất mãn vô cùng. Vẻ tức giận lộ ra ngoài mặt. Hẩn ngấm ngấm nghiêng răng tự nhủ:

- "Bây giờ mi cứ việc ngông cuồng đi. Rồi đây phụ vương ta dựng cờ khởi nghĩa, thế như chẻ tre đánh thẳng lên Bắc Kinh, ta sẽ bắt thẳng lỏi này phanh thây làm muôn đoạn".

Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Phò mã gia! Sáng sớm hôm sau tiểu đệ nhất định vào bái kiến Hoàng thượng trình bày: Phò mã là muội phu của Hoàng thượng thì Bình Tây Vương cũng là bậc tôn thần. Hoàng thượng đã không gia quan tấn tước cho Vương gia thì cũng chẳng nên rút bớt quyền vị của bậc tôn thần đó vì làm như vậy không khỏi làm Công chúa tủi lòng.

Ngô ứng Hùng đáp:

- Phải lắm! Phải lắm! Vi huynh đệ quả nhiên đầu óc mau lẹ phi thường. Chỉ trong khoảnh khắc đã nghĩ ngay được lý lẽ rất hùng hồn. Tiểu đệ nhất thiết trông cậy ở Vi huynh đệ. Bây giờ chúng ta vào tương hội với Công chúa.

Hắn dẫn Vi Tiểu Bảo đến ngoài phòng Công chúa để xin vào ra mắt.

Mấy tên cung nữ hầu cận từ trong phòng Công chúa chạy ra mời Vi Tiểu Bảo hãy ngồi chờ ở hoa sảnh bên cạnh.

Chẳng mấy chốc Công chúa tiến ra sảnh đường lớn tiếng hỏi:

- Tiểu Quế Tử! Sao lâu nay người không vào yết kiến ta? Ta tưởng người chết rồi. Vào đây mau!

Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa đáp:

- Tiểu Quế Tử rất hân hoan được bái kiến Công chúa. Tiểu nhân cầu chúc Công chúa mình vàng khang kiện, vinh an vạn phúc. Tiểu nhân ngày ngày mong nhớ Công chúa, nhưng Thánh thượng phải đi công cán qua nước La Sát, mới về tới Bắc Kinh được mấy bữa nay.

Công chúa vành mắt đỏ hoe hỏi:

- Ngày nào người cũng nhớ tới ta ư? Người quý quá lắm. Ta... ta...

Nàng ghen ngào để hai hàng lệ tã tuôn rơi.

Vi Tiểu Bảo thấy Công chúa kém tươi, dung nhan rất là tiêu tụy liền nghĩ ngay tới từ ngày nàng thành hôn với Ngô ứng Hùng, nhất định nàng hờn duyên tử phận. Bất giác gã lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ Ngô ứng Hùng khác nào một tên thái giám mà Công chúa lấy hắn làm chồng thì còn gì hứng thú nữa?

Gã ngó hiện trạng Công chúa lại nhớ tới mối tình ngày trước, bất giác sinh lòng thương xót liền an ủi:

- Công chúa nhớ mong Hoàng thượng thì Hoàng thượng cũng mong nhớ Công chúa. Tiểu nhân nghe ngài nói mấy bữa nữa sẽ đón Công chúa vào cung để huynh muội cùng nhau tự sự.

Vua Khang Hy chẳng nói vậy bao giờ, đây là gã giả truyền thánh chỉ.

Kiến Ninh Công chúa đã mấy tháng nay ở phủ Phò mã, buồn rầu không bút nào tả xiết. Nàng nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy cả mừng hỏi:

- Bao giờ Hoàng đế ca ca mới đón ta? Người tàu với Hoàng đế ca ca sáng mai ta sẽ vào cung thăm y.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Được rồi! Phò mã có việc dẫn tiểu nhân sáng mai phải vào cung diện tấu Hoàng thượng. Nhân tiện tiểu nhân sẽ tâu xin ngài đón Công chúa vào cung.

Ngô ứng Hùng cũng rất lấy làm hoan hỷ nói:

- Được Công chúa nói thêm vào, chắc Hoàng thượng chẳng bác bỏ đề nghị.

Công chúa bữu môi đáp:

- Hừ! Ta vào cung hội kiến Hoàng đế ca ca để nói chuyện gia đình chứ không phải để giúp người nói việc quốc gia đại sự gì đâu.

Ngô ứng Hùng cười đáp:

- Thôi được! Nàng muốn nói chuyện gì thì nói.

Công chúa đứng dậy vừa cười vừa hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Tiểu Quế Tử! Gần một năm nay ta không thấy mặt. Bây giờ người vừa lớn vừa cao hơn trước rồi. Nghe nói ở nước La Sát người có tình tứ với một vị quý cô nương phải không?

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Làm gì có chuyện đó?

Đột nhiên nghe đánh "bốp" một tiếng, gã bị Công chúa đánh một bạt tai nóng bỏng.

Vi Tiểu Bảo la lên:

- Trời ơi!

Rồi gã nhảy lên như con chơi chơi.

Công chúa cười hỏi:

- Người không nói thực mọi sự. Trước mặt ta mà người cũng giả dối ư?

Nàng lại giơ tay lên vùng chưởng đánh tới.

Vĩ Tiểu Bảo nghiêng đầu né tránh, phát chuông đánh không trúng.

Công chúa nhìn Ngô ứng Hùng nói:

- Tiệp thiếp có việc muốn hỏi Tiểu Quế Tử. Phò mã bất tất phải ngồi đây nữa.

Ngô ứng Hùng cười đáp:

- Hay lắm! Ta ra ngoài kia bồi tiếp các vị võ quan uống rượu.

Hắn nghĩ thầm:

- "Mình ngồi đây giương mắt ra mà nhìn Vĩ Tiểu Bảo bị đánh đòn thì thật tro mắt quá. Rút lui được là hơn".

Hắn liền đứng dậy đi ra hoa sảnh.

Công chúa đưa tay nắm lấy tai Vĩ Tiểu Bảo nói:

- Tên tiểu quỷ chết đâm này! Người quên ta rồi.

Nàng vừa nói vừa bóp tai thật mạnh.

Vĩ Tiểu Bảo đau quá vừa la vừa nói:

- Không có đâu! Không có đâu! Tiểu nhân vẫn nhớ Công chúa lắm.

Công chúa vung chân trái lên đá vào bụng gã, vừa đánh vừa mắng:

- Tên tiểu quỷ bất lương này! Ta phải từng xẻo người. Nếu ta không kêu người vào thì có lẽ ba năm người cũng không đến thăm ta.

Vĩ Tiểu Bảo thấy trong sảnh đường không có người, liền giang tay ôm lấy nàng, khẽ nói:

- Dừng động thủ động cước nữa. Đến mai chúng ta vào cung trò chuyện.

Công chúa đỏ mặt lên hỏi:

- Chuyện gì? Chuyện con khỉ à?

Nàng giơ tay củng vào trán gã đánh "cốc" một cái, biêu lên bằng quả táo.

Vĩ Tiểu Bảo ôm chặt lấy hai tay nàng nói:

- Ta sử chiêu "Song long thưởng châu".

Công chúa hôn đánh "chục" một cái rồi cựa mình lùi lại.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Chúng ta thân nhiệt với nhau ở chỗ này chỉ sợ Phò mã gia sinh lòng ngờ vực. Ngày mai vào cung tương kiến hay hơn.

Công chúa đỏ mặt lên hỏi:

- Hắn hoài nghi thì làm được gì?

Nàng nguyệt gĩa, nét mặt như cười mà không phải cười, nói tiếp:

- Người cút đi cho rảnh.

Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa trở ra nhà đại sảnh. Gã thấy Ngô ứng Hùng cùng bốn tên võ tướng đang tranh luận rất hăng.

Triệu Lương Đống và Vương Tiến Bảo đang lớn tiếng, mặt mũi đỏ gay. Hai người thấy Vi Tiểu Bảo ra liền dừng lại không nói nữa.

Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Hai vị tranh luận chuyện gì, cho tại hạ nghe được không?

Trương Dũng cười đáp:

- Bọn tiểu tướng đang bình luận các giống ngựa. Vương phó tướng đây là một tay rất sành ngựa. Y mà lựa chọn thế nào cũng được giống lương câu. Vừa rồi bàn chuyện ngựa Vương phó tướng khoe giống ngựa ở Vân Nam rất tốt. Nhưng Triệu tổng binh không tin, nói là giống ngựa ở Tứ Xuyên, Vân Nam vó ngắn, không chạy nhanh được. Vương phó tướng lại cho là giống ngựa Vân Nam dai sức. Trong vòng mười dặm có khi không kịp ngựa khác, nhưng sau khi chạy hai ba chục dặm thì càng chạy càng mau lẹ.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Thế ư? Tại hạ có mấy con ngựa muốn nhờ vương phó tướng coi dùm.

Gã liền sai thân binh về phủ dắt mấy con ngựa tốt đến.

Ngô ứng Hùng nói:

- Ngựa của Vi Đô thống do Khang Thân Vương tặng là một thứ Đại uyển lương câu nổi danh, tên gọi Ngọc Hoa Thông. Giống ngựa Vân Nam bị thế nào được.

Vương Tiến Bảo nói:

- Ngựa của Vi đại nhân dĩ nhiên là hay rồi. Giống Đại uyển lương câu ty chức đã biết qua. Hồi ty chức còn ở vùng Cam Túc, Thiểm Tây đã được coi rất nhiều giống ngựa Đại uyển. Giống ngựa này chạy quãng đường ngắn thì mau lẹ phi thường, không có thứ ngựa nào bì kịp.

Triệu Lương Đống hỏi:

- Thế còn chạy đường dài thì sao? Chẳng lẽ ngựa Đại uyển lại không kịp ngựa ở Vân Nam?

Vương Tiến Bảo đáp:

- Ngựa ở Vân Nam vốn không phải ngựa hay mà chỉ đặc biệt ở chỗ chịu đựng khắc khổ và dai sức. Mấy năm nay ty chức nuôi ngựa ở Diên Bắc, cho ngựa ở đất Xuyên giao phối với ngựa Vân Nam sinh được một giống ngựa mới tốt.

Triệu Lương Đống cãi:

- Vương lão huynh! Lão huynh nói chuyện lang bang rồi. Trước nay ai cũng nói chuyện ngựa càng thuần nhất mới hay. Tại hạ chưa từng nghe ai nói giống ngựa tạp chủng lại hay tuyệt bao giờ.

Vương Tiến Bảo đỏ mặt lên nói:

- Triệu Tổng binh! Tại hạ không nói giống ngựa pha đều tốt cả. Phép dùng ngựa khác nhau. Có thứ chuyên dùng để xung phong hãm trận, có thứ chuyên dùng để tải đồ nặng. Dù là quân mã cũng phải phân biệt. Có thứ đi trăm dặm, có thứ chạy ngàn dặm. Quãng đường dài ngắn không giống nhau.

Triệu Lương Đống nói:

- Hừ! Có người vẫn thích giống tạp chủng.

Vương Tiến Bảo tức quá đứng phắt dậy quát hỏi:

- Người thóa mạ ai là hạng tạp chủng? Ăn nói càn rỡ như thế mà nghe được ư?

Triệu Lương Đồng thản nhiên cười khẩy đáp:

- Ta nói ngựa chứ có nói người đâu? Kể nào là tạp chủng không nguyên chất, có tật giật mình mới động lòng. Hà tất Phó tướng phải nóng nảy?

Vương Tiến Bảo càng nổi nóng hơn nói:

- Đây là phủ Phò mã. Nếu không thì... hừ hừ...!

Triệu Lương Đồng hỏi:

- Hừ hừ thì làm gì? Phó tướng muốn động thủ với ta ư?

Trương Dũng liền khuyên giải:

- Hai vị mới gặp nhau lần đầu. Hà tất vì câu chuyện bình luận ngựa mà nổi nóng? Này này! Ta mời các vị một chung rượu giải hòa, đừng tranh biện với nhau nữa.

Trương Dũng hiện làm chức Đề đốc, cấp bậc cao hơn cả Triệu Lương Đồng lẫn Vương Tiến Bảo. Hai người dĩ nhiên phải nể mặt, đành nâng chung rượu lên uống nhưng vẫn còn hằm hè trợn mắt lên nhìn nhau. Nếu không có thượng quan ngồi đó thì cả hai người đều tính nóng như lửa, chắc là đã thượng cẳng chân hạ cẳng tay với nhau rồi.

Chẳng mấy chốc tên thân binh trở về phủ Bá tước đã dắt ngựa tới.

Quần hào liền tiến vào tàu ngựa phía sau để coi ngựa.

Vương Tiến Bảo quả nhiên là tay sành tướng ngựa. Hắn chỉ ngó qua là đã nói vanh vách những ưu điểm cùng khuyết điểm của từng con một. Thậm trí tính nét con vật, mười phần hắn nói trúng đến bảy tám.

Những tên mã phu ở Vi Bá tước phủ nghe Vương Tiến Bảo bình phẩm rất lấy làm kính phục. Chúng tán dương nhãn lực của Vương phó tướng không ngớt miệng.

Sau cùng đến con Ngọc Hoa Thông của Vi Tiểu Bảo. Con này chân dài vào béo mập. Tướng mạo thần tuấn, nhất là toàn thân lông trắng như tuyết vừa mượt vừa mỡ màng.

Mọi người vừa ngó thấy đều cất tiếng reo hò, tán tụng.

Vương Tiến Bảo lặng lẽ hồi lâu không nói gì. Hắn coi đi coi lại rồi mới lên tiếng:

- Con ngựa này thật tuyệt hảo, đáng tiếc là không biết nuôi dưỡng làm hư hỏng mất rồi.

Vi Tiểu Bảo kinh ngạc hỏi:

- Nuôi dưỡng thế nào mà hư ngựa? Xin ông bạn chỉ giáo cho.

Vương Tiến Bảo đáp:

- Con ngựa của Vi Đô thống vốn là một giống lương câu hiếm có trong thiên hạ. Đối với giống ngựa này mỗi ngày cần cưỡi cho nó chạy thật nhanh mười dặm và đi thông thả vài chục dặm để rèn luyện. Rèn luyện càng nhiều càng hay. Đáng tiếc là Vi Đô thống thương nó, ít khi cưỡi đến. Con ngựa này nhàn rồi quá, lại được ăn toàn đồ thượng hảo, cả năm chỉ cưỡi nó một vài lần. Hỡi ơi! Chẳng khác chi con nhà giàu sang được cưng chiều quá độ mà thành hư.

Ngô ứng Hùng nghe Vương Tiến Bảo nói vậy không khỏi biến sắc khẽ khịt mũi mấy cái nhưng không nói gì.

Vi Tiểu Bảo thấy thế biết là mấy câu nói sau cùng của Vương Tiến Bảo đã có chỗ đắc tội với Ngô ứng Hùng liền bụng bảo dạ:

- "Tội gì ra chẳng nhân cơ hội này mà đâm bị thóc, chọc bị gạo một phen, để tướng soái nhà hắn sinh mối bất hòa".

Gã liền nói:

- Ta e rằng Vương phó tướng nói vậy chỉ đúng phần nào mà thôi. Thiếu gì con em nhà phú quý mà bản lĩnh cao cường. Tỷ như Phò mã gia đây là thế tử của Bình Tây Vương. Tuy Phò mã gia được cưng chiều, ăn ngon mặc đẹp từ thừa nhỏ mà có hư hỏng chỗ nào đâu?

Vương Tiến Bảo then đỏ mặt lên, vội đáp:

- Dạ dạ! Thế tử của Vương gia dĩ nhiên khác với người thường. Ty chúc quyết chẳng dám nói đến Phò mã gia.

Triệu Lương Đồng xen vào:

- Ta e rằng trong lòng Phó tướng coi Phò mã gia hay bất cứ ai cũng đều cùng một duộc chẳng khác gì nhau.

Vương Tiến Bảo tức giận quắc mắt lên hỏi:

- Triệu tổng binh! Bữa nay tại sao Tổng binh cứ nhè tiểu đệ mà bắt bẻ? Thực ra tiểu đệ chưa có điều chi đắc tội với Tổng binh.

Vĩ Tiểu Bảo vừa cười vừa nói:

- Phải rồi! Chúng ta không nên vì việc nhỏ mà tổn thương hòa khí. Có điều làm võ quan thường hay khinh khi các vị đại thần nhỏ tuổi trong triều vốn là chuyện thường.

Vương Tiến Bảo vội đáp:

- Bẩm Đô thống đại nhân! Ty chức chẳng có lòng dạ nào dám coi thường Đô thống.

Triệu Lương Đống nói:

- Vậy Phó tướng coi thường Phò mã gia.

Vương Tiến Bảo lớn tiếng:

Làm gì có chuyện đó?

Vĩ Tiểu Bảo nói:

- Vương Phó tướng! Đáng tiếc là Phó tướng nuôi được bao nhiêu ngựa đều để cả ở Vân Nam. Nếu không thì bọn ta được mở rộng thêm kiếm thức.

Vương Tiến Bảo đáp:

- Ty chức nuôi ngựa... dạ dạ... không dám đương.

Vĩ Tiểu Bảo lấy làm tự kỳ hỏi:

- "Hắn bảo: Dạ Dạ! Không dám đương là nghĩa làm sao?".

Triệu Lương Đống nói ngay:

- Những ngựa hay mà Phó tướng nuôi được ở Vân Nam cũng như người chết rồi không tìm ra được đối chứng. Thưa Vĩ Đô thống! Ngày tiểu tướng ở quan ải cũng đã nuôi được mấy trăm con ngựa hay, ngày chạy được hai ngàn dặm, đêm

chạy được ba ngàn dặm. Đáng tiếc là xa quá không thể đưa về cho Đô thống đại nhân coi.

Mọi người nổi lên tràng cười ha hả. Ai cũng biết là họ Triệu nói móc Vương Tiến Bảo.

Vương Tiến Bảo mặt giận xám xanh trở vào tàu ngựa ở mé tả lớn tiếng:

- Ba chục con ngựa bên này tiểu đệ đưa từ Vân Nam tới. Triệu Tổng binh! Tổng binh lựa lấy mười con ngựa chạy thi với ngựa của tiểu đệ xem ai thắng ai bại.

Triệu Lương Đống thấy đám ngựa ở Vân Nam đưa tới đã nhỏ con lại ốm nhất, lông trụi da khô, không khỏi cười thầm tự hỏi:

- "Những con ngựa ốm đói này có chỗ nào là hay là tốt?"

Hắn cất giọng cương quyết:

- Nhất định là mấy con ngựa của Vi Đô thống dắt tới ăn đứt đám ngựa ốm đói này do chính tay Vương Phó tướng điều dưỡng, bất chấp tâm can bảo bối của chúng thế nào, chỉ coi bề ngoài cũng đủ biết.

Vi Tiểu Bảo cười khanh khách nói:

- Anh em bất tất phải tranh luận. Phò mã gia! Chúng ta cho ngựa chạy đua một cuộc chẵn? Tiểu đệ lựa mười con, Phò mã gia lựa mười con cho chạy đua. Bên nào thắng thì được giải.

Ngô ứng Hùng đáp:

- Ngựa của Vi đô thống là giống Đại uyển lương câu hiếm có trong thiên hạ. Loại ngựa nhỏ ở Vân Nam của tiểu đệ bì thế nào được? Bất tất phải đua nữa. Dĩ nhiên là bên tiểu đệ chịu thua rồi.

Vi Tiểu Bảo thấy Vương Tiến Bảo lộ vẻ ầm ục ra chiều không phục liền nói:

- Phò mã gia chịu thua, nhưng Vương Phó tướng không phục. Tiểu đệ tính thế này: Tiểu đệ bỏ ra một vạn lạng bạc, Phò mã gia cũng bỏ ra một vạn lạng. Chiều hôm nay hai bên cho ngựa ra bên ngoài chạy đua từng đôi một. Bên nào thắng được sáu keo là ăn rồi, khỏi phải tiếp tục chạy đua nữa. Phò mã gia tính thế có được không?

Ngô ứng Hùng toan từ chối nhưng lại động tâm nghĩ thầm:

- "Thằng lỏi này nhỏ tuổi hiếu thắng, ta cố ý chịu thua gã một vạn lạng bạc để cho gã hý hửng".

Hắn liền đáp:

- Được rồi! Chúng ta đua chơi một cuộc cũng hay. Nhưng này Vi huynh đệ! Huynh đệ có thua cũng đừng buồn nhé.

Vi Tiểu Bảo hớn hở tươi cười đáp:

- Được thì phởn phơ, thua cũng đành hoàng. Ai lại thua mà buồn bực bao giờ?

Gã liếc mắt thấy Vương Tiến Bảo lộ vẻ vui mừng ra khoe mắt thì không khỏi la thầm:

- "Úi chà! Coi mặt thằng cha Vương Phó tướng thì hiển nhiên hắn nắm vững phần thắng. Hay là những con ngựa ốm đói bệnh tật của hắn quả dai sức thật? Không xong! Vụ này không xong rồi! Ta phải hý lộng quỷ thần mới ăn đứt được".

Bình sinh gã đánh bạc chuyên môn gian lận. Bây giờ gã nhận thấy cuộc đua ngựa này vị tất đã chắc ăn liền sinh lòng tác tệ. Gã nghĩ bụng:

- "Chiều nay mà đua ngay thì không kịp giờ trò".

Gã liền hỏi lại:

- Đã là cuộc ăn thua lớn, tiểu đệ cần lựa chọn thật kỹ. Vậy xin hoãn cuộc đua lại đến sáng mai mới đủ thì giờ chuẩn bị. Phò mã gia có ứng không?

Ngô ứng Hùng đã định tâm cho ngựa chạy cầm chừng. Trong mười keo để Vi Tiểu Bảo ăn chín thì hôm nay hay ngày mai đua cũng vậy thôi.

Hắn liền gật đầu ưng thuận.

Vi Tiểu Bảo ở lại phủ Phò mã ăn uống rồi coi hát, không nhắc nhở gì tới cuộc đua nữa.

Chiều hôm ấy gã hết sức mời mọc Ngô ứng Hùng cùng bọn Trương Dũng, Vương Tiến Bảo, Tôn Tư Khắc về phủ Bá tước uống rượu.

Ngô ứng Hùng vui vẻ nhận lời ngay. Đoàn người liền kéo nhau sang phủ Bá tước của Vi Tiểu Bảo.

Chủ khách an tọa dùng trà rồi, Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu đệ xin lỗi ra ngoài một chút để sắp xếp.

Ngô ứng Hùng cười đáp:

- Chúng ta như người một nhà. Vi huynh đệ bất tất phải khách sáo.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Quý khách giá lâm, tiểu đệ chẳng thể sơ khoáng được.

Gã vào hậu đường dặn dò mở tiệc rượu và chuẩn bị lớp tuồng hát.

Đoạn gã kêu tên trưởng toán trong bọn mã phu đến lấy năm trăm lượng bạc giao cho y và dặn:

- Con Ngọc Hoa Thông và mấy con ngựa của ta còn để bên phủ Phò mã, người qua đó dắt về. Nhân tiện người mua rượu cho bọn mã phu bên đó uống một bữa say bí tỷ, say đến nằm bò ra không còn biết con mẹ gì nữa.

Tên mã phu vâng lời.

Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Người có biết cho ngựa ăn cái gì để bốn vó nhũn ra không còn sức chạy nhanh? Nhưng đừng có để nó ngộ độc mà chết.

Tên mã phu đáp:

- Tiểu nhân chưa hiểu ý Bá tước gia muốn sao? Tiểu nhân có thể làm được hết.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Ta nói rõ cho người hay cũng chẳng hề gì. Phò mã gia có một toán ngựa đưa từ Vân Nam tới. Y khoe khoang ngựa của y tuyệt hảo và dai sức, sáng mai có một cuộc đua ngựa. Vậy chúng ta đừng để thua mà mất mặt. Có đúng thế không?

Tên mã phu hiểu ngay liền nói:

- Bá tước gia muốn tiểu nhân cho toán ngựa của Phò mã gia ăn thứ gì để cuộc đua ngày mai chúng ta nắm chắc phần thắng phải không?

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Đúng thế! Người khá thông minh đấy. Cuộc đua ngày mai ăn thua lớn. Bên ta mà thắng thì người cũng được dự một phần tiền thưởng. Vậy người lên lút hành động vụ này cho thật khéo và cần giữ kín đáo, chớ để bọn mã phu bên phủ Phò mã biết tý gì mới được. Năm trăm lạng bạc này để cho người mời khách uống rượu, đánh bạc, chơi gái hay muốn làm con mẹ nó cái gì thì làm, cốt sao bọn mã phu kia say ly bì không biết trời đất gì nữa rồi người sẽ hạ thủ.

Tên mã phu đáp:

- Xin Bá tước gia cứ yên tâm. Tiểu nhân hành động nhất định thành công theo ý của Bá tước gia. Vụ này chỉ cần mua mấy chục cân bã đậu, trộn ít thuốc vào cho ngựa ăn để phân ứ lại một đêm rồi sáng mai chạy đua thì đến loài rùa cũng thắng được chúng.

*** vietkiem.com ***